

hed i sin Haand, og at Initiativet i saa Henseende tillægges Staten. En saadan Indblanding og stadig Kontrol fra Statsmyndighedernes Side antoges at savne Berettigelse for de Digers Bedkommende, der alene skulde den private Virksomhed deres Tilværelse. Derimod erkjendtes det, at Sagen stiller sig anderledes for de Digeværkers Bedkommende, hvis Anlæg eller Udvidelse overstiger de nærmest interesserede Privates Kræfter og med Hensyn til hvilke der maatte findes Anledning for Staten til at træde til med Pengebidrag. Naar Staten saaledes træder understøttende til, indrømmes det, at et Statstilsyn er paa sin Plads, og for saadanne Digeanlægs Bedkommende formentes det, at de i Lovforslaget indeholdte Regler i det Væsentlige vilde være anvendelige.

Ministeriet skjøner imidlertid ikke rettere end, at det, naar man vil indskrænke Statstilsynet og de dermed i Forbindelse staaende Rettsregler til saadanne Digeværker, hvortil der ydes Statsbidrag, vil være rigtigst ikke at inddrage Bestemmelser om deslige Digers Anlæg under den almindelige Digelov. Det vil nemlig, saavidt man skjøner, ikke være muligt at opstille en almindelig Norm for, i hvilke Tilfælde og i hvilket Omfang Statstilsynet vil have at yde Bidrag til saadanne Digeanlæg, hvorimod dette maa afgjøres ved en særlig Lov for hvert enkelt Tilfælde. Men, naar en saadan særlig Lov for hvert enkelt Tilfælde er nødvendig, ser man ikke rettere end, at det vil være det Naturligste og Hensigtsmæssigste i den tillige at optage de fornødne Bestemmelser om Bestyrelsen af de paagældende Digeanlæg og om Udøvelsen af Statstilsynet med dem.

I Overensstemmelse med de Anskuelser, der kom til Orde under Sagens Behandling i Landstinget, er det ved det foreliggende Lovforslag tilfattet væsentlig at overlade saavel de alt tilstedeværende Digers Bevarelse og Udvikling som Tilvebringelsen af nye Digeanlæg til den private Omsorg og det private Initiativ, og Opgaven har derfor kun været den at støtte de private Bestræbelser for at tilvebringe en hensigtsmæssig Ordning af disse Forhold, navnlig ved at give Lovhjemmel for Expropriation

af Grund og Materialer til Diger i større Udstrækning, end den nugældende Lovgivning tilsteder det, ved at gjøre det muligt at tvinge dem, hvis Eiendomme komme til at nyde Fordel af et Dige, til at deltage i de med dets Opførelse, Udvidelse og Vedligeholdelse forbundne Udgifter, ved at aabne Afgang til Dannelsen af Interessentklubber (Digelag) med en særlig, vedtægtsmæssig Ordning, samt ved at give Regler for Afgjørelsen af Tvistigheder mellem Flere, der ere interesserede i et Dige, som ikke hører til noget Digelag.

Gjenstand for det foreliggende Lovforslag er derhos ikke blot de ved Kunst tilvebragte, men ogsaa de tilstedeværende naturlige Bævn mod Oversvømmelser fra Havet. Ministeriet har ikke kunnet overbevise sig om Rigtigheden af, som af Landstinget foreslaaet, at undergive disse to Klasser af Bævn en forskjellig Ordning. Man skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at det hyppigt slet ikke lader sig gjøre skarpt at skjelne mellem naturlige og kunstige Bævn, idet det menneskelige Arbejde paa mange Steder, hvor der findes naturlige Bævn, er kommet Naturen til Hjælp ved at forhøje og forstærke Bævnet eller ved at udfylde Abninger i dette. Dertil kommer, at, da ogsaa de naturlige Bævn ofte ville kræve Anvendelse af Arbejde til deres Vedligeholdelse og Udbedring, vil der tillige for deres Bedkommende føles Trang til Regler om Udgifternes Fordeling mellem de Interesserede og om Dannelsen af Digelag. Dog har man i Overensstemmelse med Landstingsudvalgets Forslag fra Digelovens Omraade undtaget de Klitstrækninger, som ved Loven af 29de Marts 1867 § 1 ere underlagte en særegen Bestyrelse.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om og hvorvidt Inddæmningsdiger ville være at inddrage under nærværende Lovs Omraade, skal man henvise til, hvad der senere vil blive bemærket om Lovforslagets § 19.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal man med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser bemærke Følgende: